

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉ NEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou líškou 967/B, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **2) Město Litoměřice**, se sídlem Mírové náměstí 15/7, Litoměřice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2006, čj. 5973/DS/06/123516/Hou, o kasačních stížnostech Mgr. Michaela Duba ze dne 27. 4. 2007 a žalobce ze dne 30. 4. 2007 proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2007, čj. 15 Ca 237/2006 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost ze dne 27. 4. 2007 **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost ze dne 30. 4. 2007 **se zamítá.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Litoměřice (stavební úřad) vydal dne 28. 3. 2006 stavební povolení čj. 555/2006-DOP, kterým povolil stavbu „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmky – I. část“, ve vztahu k objektům „SO 101 Hlavní trasa, SO 103 Napojení Prosmky, SO 108 Dopravní značení, SO 201 Most v km 1,3 SO 202 Most v km 1,54, SO 803 Ozelenění, SO 906 Dopravně inženýrské opatření“.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2006, čj. 5973/DS/06/123516/Hou, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu a stavební povolení potvrdil.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 11. 4. 2007, čj. 15 Ca 237/2006 - 55, zamítl.

Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001 (č. 379/2004 Sb. NSS) a konstatoval, že žalobce jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních

právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení hmotných práv, ani zkrácení procesních práv třetí osoby.

Krajský soud dále uzavřel, že se nemůže zabývat námitkou podjatosti všech pracovníků žalovaného. Žalobce námitku podjatosti nevznesl v odvolání ani v odvolacím řízení, proto nemohlo dojít ke zkrácení jeho procesních práv. Koncepce institutu vyloučení pro podjatost navíc nepočítala s možností vyslovit podjatost správního orgánu jako celku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004 - 67, č. 503/2005 Sb. NSS) také vyplývá, že důvodem podjatosti nemůže být skutečnost, že pracovník krajského úřadu provádí řízení ve věci, kde je účastníkem samotný kraj. Návrh na delegaci jinému odvolacímu orgánu je pak možné uplatnit pouze v průběhu správního řízení, nikoliv až v řízení před správním soudem.

Krajský soud také uvedl, že se nemůže zabývat ani správností závěrů žalovaného při posouzení projektu stavby podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), neboť tyto otázky se týkají rovněž otázek hmotného práva. Krajský soud může pouze zkoumat, zda se žalovaný těmito otázkami zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí a vypořádal se s námitkami uvedenými v odvolání. Otázkou, zda stavba nepodléhá posuzování z hlediska zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se správní orgány zabývaly již v průběhu územního řízení a podle § 61 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), již k těmto připomínkám a námitkám nelze přihlížet. Žalobce je rovněž neuplatnil ve stanovené lhůtě ani ve stavebním řízení.

Krajský soud neshledal porušení procesních práv žalobce ani k námitce nedostatku doručení veřejnou vyhláškou. Ustanovení § 26 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani § 69 stavebního zákona nestanovily stavebnímu úřadu povinnost připojit ke stavebnímu povolení příslušnou grafickou dokumentaci, bylo-li rozhodnutí oznamováno vyhláškou. S takovou možností počítal pouze § 48 odst. 2 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „prováděcí vyhláška“). Bylo pouze otázkou uvážení stavebního úřadu, zda k oznámení o stavebním povolení připojí grafické přílohy.

Dne 27. 4. 2007 byla podána k poštovní přepravě kasační stížnost (kasační stížnost I.) podepsaná Mgr. Michaelem Dubem, advokátem.

Stěžovatel dále, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, brojil proti rozhodnutí krajského soudu další kasační stížností (kasační stížnost II). Tato kasační stížnost byla odevzdána k poštovní přepravě dne 30. 4. 2007 a byla doložena plnou mocí advokáta ze dne 23. 4. 2007.

Stížní důvody kasační stížnosti II. stěžovatel podřadil § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávnému posouzení právní otázky soudem a § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vadám řízení před správním orgánem.

Namítl především, že krajský soud popřel jeho hmotná práva a odmítl mu poskytnout ochranu před jejich porušením. Fyzické osoby jsou nositeli práva na příznivé životní prostředí, zaručeného článkem 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a mají právo na spravedlivý proces při jeho ochraně. Podle § 70 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), se ochrana přírody podle tohoto zákona uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím mj. jejich občanských sdružení, s tím, že ochrana přírody a krajiny je jednou ze složek realizace hmotného práva na příznivé životní prostředí. Tato „přímá účast občanů“ je realizována tím, že se občanská sdružení, tj. právnické osoby, mohou účastnit správních řízení a vyjadřovat se k chystaným zásahům s tím, že fyzické osoby, o jejichž hmotném právu na příznivé životní prostředí se jedná, se již těchto správních řízení neúčastní. Následně je soudní ochrana poskytnuta občanským sdružením, která se účastnila

správních řízení. I právo na spravedlivý proces při ochraně práva na životní prostředí je pak prostřednictvím § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny přeneseno z fyzických osob na občanská sdružení, jejichž prostřednictvím se občané podílí na ochraně svého práva na příznivé životní prostředí. Na občanské sdružení je proto přeneseno i oprávnění se domáhat v soudním přezkumu ochrany před zásahy do hmotného práva na příznivé životní prostředí.

Opačný výklad je zřejmým porušením práva občanů (fyzických osob) na spravedlivý proces při ochraně jejich práva na příznivé životní prostředí, odporuje logickému a slovnímu výkladu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a vede k faktickému popření soudní ochrany práva ve smyslu článku 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Právo občanských sdružení namítat porušení hmotného práva na příznivé životní prostředí vyplývá podle stěžovatele i z Aarhuské úmluvy [Pozn. NSS: Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, č. 124/2004 Sb. m. s., dále jen „Aarhuská úmluva“], která má z při aplikaci přednost před podústavními normami. Výklad krajského soudu je tak v rozporu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, s Listinou základních práv a svobod a s Aarhuskou úmluvou.

Dále stěžovatel vytkl krajskému soudu nesprávné posouzení otázky podjatosti pracovníků stavebního úřadu i žalovaného. Pracovníci správních orgánů měli sami oznámit, že jsou podjatí, aniž by to některý účastník namítal. K porušení práv stěžovatele došlo, přestože sám podjatost nenamítal, neboť očekával, že pracovníci správních orgánů dodrží zákon a učiní tak sami. Soudní ochranu nelze podmiňovat tím, že by účastníci vyjmenovali všechny právní normy, které musí správní orgán dodržet - není povinností účastníka řízení připomínat správním orgánům jejich povinnost postupovat podle zákona. K právnímu názoru krajského soudu o nemožnosti postupovat podle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“), stěžovatel uvedl, že „starý“ správní řád výslovně neřešil situaci, kdy jsou vyloučeni všichni pracovníci daného správního orgánu, proto je v souladu s § 180 odst. 1 nového správního řádu nutné použít ustanovení nového správního řádu (přestože se jinak jedná o řízení podle „starého“ správního řádu).

Krajský soud v důsledku vadného právního posouzení žalobní legitimace stěžovatele odmítl přezkoumat námitku vadného vyhodnocení otázky, zda má proběhnout posouzení vlivů na životní prostředí. Stěžovateli je tak odmítnuta soudní ochrana hmotných práv s tím, že je právnickou osobou, zatímco právnické osoby, jimž hmotné právo svědčí, nemohou žalovat, protože se nemohou stát účastníky správních řízení. Vedle výslovného odmítnutí soudní ochrany ve věci zásahu do hmotných práv stěžovatele krajský soud provedl i nesprávné posouzení zásahu do procesních práv stěžovatele v souvislosti s namítaným neprovedením posouzení vlivů na životní prostředí (EIA) a neposouzení vlivů stavby na území soustavy NATURA 2000. V důsledku vadného právního posouzení věci krajský soud odmítl přezkoumat zákonnost podkladových stanovisek orgánu ochrany přírody (NATURA 2000) a orgánu posuzování vlivů (EIA).

Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením otázky doručení stavebního povolení. Zdůraznil, že zákon stanoví povinnost doručit účastníkům řízení celé správní rozhodnutí. V posuzované věci k řádnému doručení nedošlo, neboť stavební úřad nedoručil stavební povolení ani jedním ze zákonem stanovených způsobů (jednotlivě do vlastních rukou podle § 24 správního řádu, nebo veřejnou vyhláškou podle § 26 správního řádu). Tímto postupem byli účastníci zkráceni na svém právu.

Závěrem stěžovatel namítl, že žalovaný ani stavební úřad nezjistili dostatečně skutečný stav věci a nevycházeli z něj při rozhodování. Soud následně zásadu materiální pravdy zaměnil za formální pojetí pravdy. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné. Poukázal na skutečnost, že předmětná stavba nespadá do věcné působnosti

Aarhuské úmluvy, a proto je bezpředmětné zabývat se její aplikací. Argumentuje-li stěžovatel přenesením hmotného práva na příznivé životní prostředí na občanské sdružení, dezinterpretuje tím podle žalovaného § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a směšuje a redukuje přímou účast občanů na ochraně přírody na účast občanských sdružení ve správních řízeních. K námitce podjatosti uvedl, že stěžovatelem uváděný důvod podjatosti není osobním poměrem konkrétních pracovníků ve smyslu § 9 správního řádu, ale zákonem předvídaným stavem vyplývajícím z organizace veřejné správy v České republice.

První osoba zúčastněná na řízení (Ústecký kraj) se ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení kasační stížnosti I., podané před kasační stížností II. Kasační stížnost I. podal advokát Mgr. Michael Dub. Jeho vztah zastoupení ovšem skončil dne 23. 4. 2007, kdy je datována plná moc udělená stěžovatelem JUDr. Petru Kužvartovi. Stěžovatel k dotazu krajského soudu podáním ze dne 3. 5. 2007 sdělil, že „k právnímu zastupování pro řízení o kasaci byl zmocněn JUDr. Petr Kužvart“. Nejvyšší správní soud pak shledal, že kasační stížnost I., podaná dne 27. 4. 2007, byla podána advokátem, který k takovému postupu neměl zmocnění, a proto je na ni třeba nazírat jako na návrh osoby k tomu zjevně neoprávněné. Takový návrh musí soud podle § 46 odst. 1 písm. c) a § 120 s. ř. s. odmítnout.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti II. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost II. není důvodná.

Stěžovatel především namítl, že krajský soud chybně posoudil žalobní námitky porušení jeho hmotných práv na příznivé životní prostředí a práva na spravedlivý proces jako námitku, která stěžovateli jako občanskému sdružení nepřislouží. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou ustálenou judikaturu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, a ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, www.nssoud.cz), podle níž je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítnout nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Nelze tedy přisvědčit případnému tvrzení občanského sdružení, že bylo zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náleží nemůže a náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům.

Tento závěr zastává rovněž Ústavní soud, který v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 (<http://nalus.usoud.cz>), rozhodl, že článek 35 Listiny základních práv a svobod, zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů, nelze vztahovat na právnické osoby. Stěžovatel, který je občanským sdružením založeným za účelem ochrany přírody a krajiny, proto nebyl uvedeným postupem stavebního úřadu zkrácen. Jak již konstatoval Ústavní soud, jehož rozhodnutí jsou jako interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech závazná, ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze považovat za konkretizaci článku 35 Listiny základních práv a svobod. Obě práva nelze směšovat: citované ustanovení Listiny základních práv a svobod hovoří o právu na příznivé životní prostředí, jako právu příslušejícím pouze fyzickým osobám, které na rozdíl od právnických osob podléhají

eventuálním negativním vlivům životního prostředí, zatímco § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny upravuje procesní oprávnění občanského sdružení požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Krajský soud proto předmětné žalobní námitky posoudil správně jako námitky, které stěžovateli nepřísluší.

K námitce týkající se povinnosti přímé a přednostní aplikace Aarhuské úmluvy, kterou stěžovatel doplnil svoji argumentaci v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud připomíná § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel tuto námitku nevznesl v žalobě, resp. v zákonné lhůtě pro její rozšíření [§ 71 odst. 2 s. ř. s.], proto se jedná z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřijatelný.

Dále stěžovatel namítl nesprávné posouzení otázky podjatosti pracovníků stavebního úřadu i žalovaného. Krajský soud vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v rozsudku ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004 - 67 (č. 503/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že úředníci územních samosprávných celků jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících se obce či kraje, tedy *de facto* jejich zaměstnavatelů, ale tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna a předpokládána, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to přes pracovní či obdobný vztah k takovému celku jako účastníku řízení. Pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka by byly v takových případech dány, kdyby přistoupila ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Touto právní otázkou se Nejvyšší správní soud ostatně zabýval i v právně podobné věci téhož stěžovatele (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, www.nssoud.cz). Z obsahu správního ani soudního spisu nyní nevyplývají žádné skutečnosti, které by mohly založit pochybnosti o nepodjatosti některých zaměstnanců žalovaného či stavebního úřadu, a současně stěžovatel neoznačil žádného pracovníka konkrétně - své námitky podjatosti směřoval plošně vůči zaměstnancům žalovaného a stavebního úřadu a odůvodnil je toliko jejich zaměstnaneckým poměrem k Ústeckému kraji. Za takových okolností nelze vyvodit poměr zaměstnanců krajského úřadu k účastníkům řízení, který by odůvodňoval pochybnost o jejich nepodjatosti (§ 9 odst. 1 správního řádu). Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci důvod odchýlit se od právního názoru, který již dříve zaujal v jiné věci, proto posoudil stížní námitku jako nedůvodnou.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu také nesprávné posouzení žalobní legitimace. Krajský soud vyslovil její nedostatek ve vztahu k námitce stěžovatele o nesprávnosti projektu stavby podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí a nutnosti provedení posouzení EIA nebo NATURA 2000.

Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel, který je občanským sdružením, neměl žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohl být proto zkrácen na svých hmotných právech. Stěžovateli však zákon přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 14 odst. 2 správního řádu, § 70 a 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 14 odst. 1 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Stěžovatel se tak může účinně domáhat ochrany jen proti tvrzenému porušení těch vlastních (procesních) práv, na nichž byl zkrácen. V rozsahu, v němž stěžovatel namítl porušení svých procesních práv,

se krajský i Nejvyšší správní soud jeho námitkami zabývaly. Namítl-li stěžovatel porušení hmotných práv, odkazuje Nejvyšší správní soud na své závěry, které již vyslovil a podrobně rozvedl v odůvodnění tohoto rozsudku k otázce postavení občanských sdružení v soudním řízení.

Namítl-li stěžovatel nesprávné posouzení žalobní námitky v otázce doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou, podle níž bylo nutné vyvěsit na úřední desku celé rozhodnutí (stavební povolení), včetně jeho grafických částí, nelze mu přisvědčit. Jak správně poukázal krajský soud, ustanovení § 26 správního řádu ani § 69 stavebního zákona tuto povinnost stavebnímu úřadu neukládá. Z obsahu správního spisu vyplývá, že stavební úřad doručil stavební povolení všem účastníkům veřejnou vyhláškou. Samotné stavební povolení sestává ze 16 stran textu, přičemž z rozhodnutí je patrné, že žádné grafické části rozhodnutí neobsahuje. Dovolává-li se stěžovatel grafických částí, pravděpodobně tím míní projektovou dokumentaci stavby, která však tvoří pouze přílohu stavebního povolení a není povinnou součástí tohoto rozhodnutí (k náležitostem stavebního povolení viz § 19 prováděcí vyhlášky). Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud uvedenou námitku správně posoudil jako nedůvodnou.

Stěžovatel zpochybnil i posouzení skutkové podstaty, z níž stavební úřad při svém rozhodnutí vycházel, a nesprávné, resp. formální posouzení této námitky krajským soudem. Stěžovatel pouze obecně namítá, s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je proto nezbytné, aby stěžovatel rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, v podané žalobě konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Toto stěžovatel neučinil, pouze obecně odkázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně odpovídá odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost II. zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu